

דברי הכפר

הרגלים הם חלק בלתי
נפרד משגרת החיים שלנו.

לחלקנו יש הרגל להסתכל על
החיים **בדאגה**, ולחלקנו יש ההרגל
להסתכל על החיים **באהבה**.

באיזה מהם אתם בוחרים היום?

דורי לביב
הנשיאה קצרה לעניין

050-5728080
דורי לביב

גיליון מס. 2783 * י' אב תשפ"ג * 28 יולי 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

קהילה יקרה,

זה הרגע להודות לכל מי שלקח חלק באירועי **חג המשק ה-75**.

הרשימה ארוכה והתודות גדולות תשקיעו בקריאה ותראו כמה נפשות מדהימות יש בקהילה שלנו שנרתמו לקיום אירועי החג. זה ארוך.

תודה לשקד פרנק על תכנון ועיצוב הפלייר המקסים לאירועי חג המשק. אל דאגה, נשתמש בך גם כשלא תהיי בארץ.

תודה לדליה זלצברג על קיום התערוכה שפתחה את אירועי החג. ולכל המציגים.

תודה לקרן א' ואורנית על הנחיית הערב בחן ובהומור.

תודה רבה לשרה דבולט שבכל חג המשק מארגנת ערב הנצחה לנפטרים בחמש השנים האחרונות. שרה, תודה. יישר כח.

לרוני ווגנר על ארגון של סדנת השירה לקהילה. הייתה סדנה נפלאה והשתתפות רבה, תודה רוני

לשרה מרקוסון על הפקת המופע המרהיב והמושקע. שרה עבדה על המופע כמעט חצי שנה. בכתובה, צילומים ועריכה, ליהוק שחקנים וחזרות אין סופיות. תודה שרה

תודה לשחקנים והזמרים שהשתתפו בערב המופע תודה על הזמן שלכם גם בחזרות, זה לא מובן מאליו כל הכבוד לכם

ואיך אפשר בלי צוות ההגברה שלנו. שעמל וחשב ביחד עם שרה על כל פרט במופע. לשקד וולפין שניצח על ההגברה בערב הזה. כל הכבוד לך, זו עבודה לא פשוטה בכלל ועמדת בה בגאון. ליובל עזריה ואילן מדינה על החשיבה על כל הפרטים הקטנים אל מול השיגעונות שהמופע דרש. על ההקמה ותשומת הלב לכל דורש. וגם לצילה על החשיבה על הגיל השלישי במקומות השמורים וליובל על רכישת האוזניות. באמת שאין עליכם ואין חג בקיבוץ ללא הצוות הנפלא הזה.

אין דברים כאלו בקיבוצים אחרים. צריך להוריד את הכובע בפני הצוות הזה. לרתם איילון על העזרה התמידית, תמיד נמצא ומגיע לעזור, לדייק ולתת מעצמו. תודה רתם מעריכים זאת מאד גם לילדים שעזרו להם - אלון עזריה, טוני וניר אשחר. תודה

ליבין רשף על התפאורה המקסימה, תמיד משקיע ונותן. תודה יבין ולאריק
לינטון שנרתם לעזרה, תודה.
לנעמי ווגנר על עזרה בתפאורה בברכה.

לצוות ההקמה שבא בשיא החום. סידרו את הברכה - כיסאות שולחנות.
ועזרו כמו גדולים זיו נוי, אמיר שפיר, אור, רז, לי קפלן וטאי .

תודה לאבי ודורית ולצוות הברכה שזרמו איתנו על כל השיגעון הזה. תודה.

תודה להוגי וכותבי החידון - צילה, ליאת שונטל רחל גינת ורוני ווגנר.
היה מצחיק ושנון.
תודה לצוות המנחים קרן ע' וצח.

תודה לצוות לב הקיבוץ על בראנץ' מושקע וטעים. אין עליכם. תודה רבה .

תודה למשפחת קורן על המסיבה השנתית במשק ילדים. הייתה מסיבה
מושלמת וצבעונית כמוכם.
כן ירבו. תודה לכם 🙏

ותודה ענקית מכל הלב לאחת והיחידה, יד ימיני בכל מה שקורה פה בפן
התרבותי בקהילה שלנו לליאת חן שבלעדיה כלום לא היה קורה פה ובאמת
כלום.
שמח שאנחנו משתפים פעולה. תודה ליאת 🙏

מתנצל מראש אם שכחתי מישהו ❤️

ולכם קהילה יקרה, תודה שאתם מגיעים לאירועי התרבות.
אנחנו שמחים לפעול תרבותית לקהילה שלנו.
תודה לכל מי שעזר לפרק את הערב בברכה.

בנשימה זו, אנחנו בקרוב יוצאים במבצע גיוס מתנדבים לכמה חגים שאנחנו
צריכים. נשמח שמי שיכול לקחת חלק בארגון עזרה או כל דבר יפנה אלינו,
למען תרבות פורייה בקהילה ומתוך נתינה ענקית למקום שהוא חי בו.
תודה לכם.

צוות תרבות בכפר ❤️

תמונות ממופע ערב החג

תמונות ממסיבת הקיץ בחסות משפחת קורן

היום הרת עולם - מחאה השלב הבא

היי אתם שם יש לי חדשות! בעוד חברים מדברים כאן על זחילה אל תוך קואליציית האתנוקרטים, נרקמות להן יוזמות חדשות כפטירות אחרי הגשם למרות שעדיין קיץ. ההתקוממות על ביטול עילת הסבירות, "בר הסלטים" שפתח לפנינו השר לביטחון לאומי של אורי הייטנר ודובי הלמן, שיש להניח שמהחיוך שבו הוא אמר את זה אפשר להבין שהוא מתכוון לכך שהמנות העיקריות נמצאות כבר בדרך, ההתקוממות על חניקת הדמוקרטיה הישראלית באיצטלה של רפורמה, עוברת כאש בשדה קוצים בכל שדרות החברה הישראלית. וכפי שכבר הבנתם גם אל שדרות הלוחמים הוותיקים כבר הגיעה, וגם אל אלה הפחות וותיקים.

ובעצם הימים האלה נקראנו לדגל ע"י מפקדנו תא"ל דוד אגמון שנולד בשנת 1947 בקזבלנקה שבמרקו. מצד אביו הוא נצר למשפחת הרב אליהו אמוזג. התגייס בשנת 65 לצנחנים ומשם המשיך לקריירה צבאית ממפוארת. דוד אגמון היה המ"פ שלי בסיירת אגוז, בהמשך פיקד על יחידת הקישור ללבנון, ולאחר מכן היה קצין צנחנים וחי"ר ראשי. השתחרר בדרגת תת אלוף מהצבא, ואף הספיק להיות ראש לשכתו של ראש הממשלה בנימין נתניהו בשנת 1996 אך לאחר שלושה חודשים לא עמד בריח הרע שעלה משם והתפטר. היום הוא דובר נמרץ נגד ממשלת האופל שבאה לחרב את החזון הציוני. זאת שבחרה לה תאריך נהדר לביטול עילת הסבירות, ערב חג החורבן בט' באב. אני מניח שהשר לביטחון לאומי עוד יציע להפוך את יום האבל הזה באמת לחג החורבן.

אז כשדוד אגמון קורא, אנחנו באים. ובכן נכון לעכשיו שלוש הסיירות הפיקודיות שפורקו לאחר מלחמת יום כיפור בשנת 1973 - שקד בפיקוד דרום, חרוב בפיקוד מרכז ואגוז של פיקוד צפון, הקימו קבוצות מחאה ומאבק של לוחמים וותיקים שמתקשרות ביניהן בווטסאפ. כל אחת מהן מונה כבר מאות חברים שפועלים ומתאמים רעיונות ותוכניות יחד כדי להעביר ממשלת זדון מן הארץ.

ואלה הדברים שכתב לנו היום באתר הקבוצה תא"ל דוד אגמון לאחר שעילת הסבירות נקטלה אתמול בכנסת:

חברים, אחיי ושותפיי למחאה ביבי וחבריו לקואליציה החלו במלאכת חורבן הבית השלישי. הם ימשיכו להרוס את הדמוקרטיה הישראלית, הם ימשיכו לשקר לנו השכם והערב, הם ימשיכו

לחלק כספים לעצמם, הם ימשיכו לחוקק חוקים נגד העם, תוך שהם מפזרים שקרים ומנצלים את חולשתם ומצוקותיהם של מצביעיהם התמימים. והיום אני כבר לא מאשים, היום אני מרשיע. הם לא ממשלת ישראל, הם ממשלת יהודה, ממשלת האופל. מעל קברי חללי מערכות ישראל, כאב שכול, אני מבקש מכם סליחה. אתם, 24,300 חללי מערכות ישראל, שנתתם נפשכם להגנה על מדינת ישראל הדמוקרטית, אתם שבמותכם ציוויתם לנו לחיות במדינה חופשית ודמוקרטית, אני מבקש מכם סליחה, לא הצלחנו למלא צוואתכם.

היום הרת עולם, היום יעמדו למשפט מהרסייך ומחריבייך שממך יצאו. ביום שני, שישה באב ה'תשפ"ג, הקואליציה, הזדונית, ההזויה, הכריזה כי מותכם היה לשווא. הקואליציה הזו צריכה ללכת מן העולם!!!

אחיי ואחיותיי, ממשלת יהודה מאלצת אותנו לפתוח במלחמת עצמאות שנייה, ולהקים מחדש את מדינת ישראל הדמוקרטית, על מנת שקורבנם לא יהיה לשווא.

שלכם דוד אגמון

ובכן אלה הדברים כהוויתם. לא נוכל לעמוד מנגד כאשר אחינו ואחיותינו למחאה מוכים בידי שוטרים שהשר לביטחון לאומי בן גביר מגדיר את פעילותם כ"מדיניות שחלחלה סופסוף מלמעלה למטה".

ישראל כץ הגדיר היום יפה איך רואה הממשלה הזאת את תפקידה כאשר אמר ש"אנחנו באנו לשרת את הבוחרים שלנו" ולא צריך לגלות לו שתפקיד הממשלה לשרת גם את הבוחרים שלא בחרו בה. אבל זוהי הממשלה ואלה הם פניה. וכמו שאמר דוד אגמון אנחנו נמצאים במלחמת עצמאות שנייה. וגם בה אנחנו עתידים לנצח.

אז כן, יצאנו בכל כוחנו להילחם על הדמוקרטיה הישראלית, זו שנציגיה חתמו בזמנו על מגילת העצמאות. וכל הירא ורך הלבב שיעשה לעצמו טובה וישאר בבית.

עד 24:00 אני רוצה את כל המפגינים קשורים בשורות

ט' באב חג החורבן

1. ביום רביעי בערב החלו יהודים להתאבל ולהתייפח על חורבן הבית שחרב .
למחרת הם כבר יבכו על הבית הזה שהם מחריבים עכשיו...

2. בעדה שלנו אומרים ש"רק מי שלא לומד מטעויות העבר בוכה על חורבן
שכבר נשפך".

3. בדמנו חיים

— לו היה מפלט אחר מחלומנו-
לאט הרחקנו בתלם עד קצהו הים
נוסקים בשמי התקוה התכלים
לברא נחמה פורתא של שלם ונקם.
בדרך חתחתים הלכו וכבדו צעדינו
עינינו נעצמות מקאב חלום ירושלם
היינו נטרפים ביאוש זהבה העומם.

מעבר לגלד הגבול גאה
ים שנאה ומאוי נקם
מתנפץ לרסיסים דקים
וצורבים של עלבון תוסס
מצפה בערגה ליום בו
תקרה השלון את דריכותנו.

מגוף רחמנו הקרוע מבעד
לסדקים רטבים חמוץ מדם
נגר חלום התאנה והזית.
האיש תחת גפן הפלדה
זחל לאט לביתו עם רדת ערב,
בשדה שבילים חדות כחרב
נגזרנו לנצח נצחים
להיות נכונים וחזקים
להיות בדמנו חיים.

אור יקרות ירושלם מעור
את עינינו ברק מאכלת מנפת אל
על שני בנים עקדים על הר מורייה אחד

מפכחים ומרים הקצנו מעקדת החלום—
הזמן נחמץ ונגר על פנינו
שערי עזה
מה לפתע כבדו על כתפינו.

4. מתגוששים, בעקבות קורבה

פינת הקריקטורה השבועית: אחים!

• חג המשק, יום ההולדת 75

התכוונתי לכתוב ולספר מדוע נעדרתי מדברי הכפר כמעט חודש. רציתי לספר על דברים שלמדתי בטיול באירופה, על טמפרטורות גבוהות יותר מאשר בכפר הנשיא, על מדינה שעברה לדיקטטורה (הונגריה), ועל מדינה שהתפרקה במלחמות אזרחים עקובות מדם (יוגוסלביה).

זאת הייתה התכנית שלי, אבל כמעט 48 שעות אחרי שחזרנו, ישבתי בכסא בריכה צהוב, שמור לותיקים, ונהייתי מחגיגת 75 שנה לכפר הנשיא. ופשוט כל נושא אחר נדחק לצד. הייתה זאת חגיגה ששילבה הרבה מאד צעירים וגם ותיקים, ונוהלה על ידי הדור השני והשלישי של קיבוץ, יחד עם בני הדור השני והשלישי של ישובים אחרים, אשר הצטרפו אלינו כאן. הייתי מלאת התפעלות והכרת תודה. לא זה המקום לפרט את כל הרשימה הארוכה כל כך של האנשים, שטרחו ועשו, בחום האימים ששרר בשבועות האחרונים, אומר במשפט אחד: תודה רבה לכולכם!

הבטחתי ליהודה עדר לפרסם מכתב שהוא כתב להוריו, בעקבות החגיגה. הנה המכתב:

אמא אבא

בשיא השלוה והחום.

אתם עדות לרוח מדהימה שפועמת בכפר הנשיא.

ראינו אתמול בחגיגת המשק שנת 75 כמה עמוק הטבעתם חותם על דור ההמשך.

יש פה במקום שיצרתם במו ידיכם וזיעתכם, קסם אינסופי ותרבות מיוחדת שנוצרה יחד עם סלעי הבזלת והבריטיות, גרמנית, בלגית שלכם.

כל אבן ודשא מזכירים לי אתכם.

יצרתם פה בתוך הבית הקבוצי עוגן של שפיות וטין טין לכל אחד ואחת מאתנו.

עננים שחורים מרחפים מעלינו. העם השתגע. אין כיוון ואין מצפן. ובכל זאת אתם תמיד תהיו המצפן שלנו ליושרה, חברות ולחזון.

הזאתי זו אמא. יצחק זה אבא. בתוך הרוחות שמנשבות באיקליפטוסים, יש בית ומקום נצחי עבורי. עבורנו.

על הרוח הזו שלכם תודה גדולה.

אוהב אתכם.

• תשעה באב

הדברים האלה נכתבים בערב תשעה באב. יום צום ואבל על חורבן הבית הראשון והשני, מקבל משמעות כואבת במיוחד בימים אלה של קרעים ושסע בעם.

אני מביאה כאן את דרשתו השבועית לפרשת "דברים" שכתב אלישע וולפין. חומר למחשבה!

פרשת דברים: לא עוד חורבן

חברים יקרים,

אלוהים אדירים! כמה קשים היו החודשים האחרונים. כמה קרוב שוב החורבן.

הלב מחפש איזו נוסחה גואלת, כזו שתגשר, שתניח את הדעת של כולנו, ואם לא של כולנו, לפחות של רובנו.

אבל אין!

ואם הייתה, האם היינו שמים לב? האם הלב או הדעת מספיק פתוחים כדי לשמוע?

זו השבת שלפני תשעה באב.

תשעה באב מציין את כישרון החורבן הטבוע בעם ישראל, את הסירוב להקשיב לשומר הסף התורן - במקרה ההוא, הנביא ירמיהו - שניסה למנוע את החורבן. כל כך לא רצו

לשמוע, שאף השליכו אותו לכלא, ועינו אותו, וכינו אותו "עוכר ישראל" (משם בא הביטוי).

השבת שלפני תשעה באב נקראת "שבת חזון", על שם ההפטרה - חזונו של הנביא ישעיהו בן אמוץ. והפרשה שאותה קוראים השבוע פותחת את הספר האחרון בתורה. פרשת דברים הינה נאום הפרידה של משה רבנו.

דברים...

כל הדברים שאנחנו לא רוצים, או לא מסוגלים לשמוע.

אני נזכר ברגע המכונן ההוא, שבו משה הצעיר (בן ה-79...) השיל את נעליו, ועמד יחף וחשוף לפני הסנה הבוהק, כדי לקבל את שליחותו.

התירוץ, שבעזרתו ניסה לקבל פטור מהמשימה, היה שהוא אינו "איש דברים", שהוא "כבד פה וכבד לשון".

"כבד פה וכבד לשון" הוא ביטוי עמוק ביותר, המבטא את הקושי הגדול לבטא את האמת.

שהרי, איך מדברים את האמת, שהיא תמיד מעבר למילים? איך מתווכים "אלוהים" לעובדי אלילים (אלילי החומר והשקרים).

מאז אותו מעמד יחף ועד לנאום הפרידה, משה ניסה לדבר אלינו, ולא הצליח. את מה שהוא לא הצליח לבטא במילים הוא הוציא אל הפועל בכוח.

זוכרים את המפגש הראשון שלנו עם משה האיש, שבו הוא חיסל את השוטר המצרי? ואיך הוא גירש בכוח את "הערסים" שהציקו לרועות הצאן במדיין? ואיך הוא שבר בזעם את לוחות הברית והרג 3,000 איש מבני עמו שהיו שותפים לחטא העגל? וכלל לא הזכרתי את המעשים האלימים שהוא עשה בשם ה', כמו עשר המכות, כמו הטבעת הצבא המצרי, כמו קבורתם בחיים של קורח ועדתו.

חברו הצמוד של משה לא היה אחיו, אהרון, אלא המטה.

פרויד היה אומר שהמטה, שהפך לנחש לעת מצוא, מסמל מנהיגות גברית.

לדעתי, המטה מייצג את המקום שבו המילים נכשלות.

אין לי כל טרזניה כלפי משה. הוא איש של אמת אלוהית מוחלטת. לכן הוא העדיף את הכבשים התמימות על פני בני האדם, המפוטמים בשקרים ובהכחשות.

אבל מה לעשות, שבשביל לצאת ממצרים ולהיכנס אל הארץ המובטחת נדרשת מחויבות גדולה לאמת ומחויבות להקשבה, שתי איכויות שלא מלמדים בבית הספר.

גם אין לי טרוניה כלפי בני האדם! אנחנו בנויים לשרוד. האבולוציה הכינה אותנו לזהות סכנה, לא להכיר את האמת ולא להקשיב. כדי לצאת ממעגל החורבן נדרשת הקשבה, תום לב, אומץ וענווה. לרמה הזאת, האבולוציה עוד לא הגיעה.

משה ידע שאין לו סיכוי להעביר אלינו את האמת האלוהית! לא כי הוא גמגם. אלא מכיוון שאנחנו לא היינו מסוגלים באמת לשמוע. הוא היה כבד פה וכבד לשון כי אנחנו כבדי שמיעה.

כזכור, הניסיון האחרון במסע חייו של משה היה הציווי האלוהי לדבר אל הסלע, כדי שמהסלע יצאו מים להחיות את העדה. את הסיפור הזה משה מזכיר שוב בפרשה שלנו השבוע. כמה סמלי הניסיון הזה! מי שיצליח לדבר את האמת האלוהית לבני האדם, יכניס אותם באחת אל הארץ המובטחת.

אבל משה - אולי מכיוון שהעם לא ידע להקשיב - בחר שוב במטה ולא במילים. ומאז, אנחנו לא מצליחים להיכנס אל הארץ המובטחת. אנחנו נעים במעגלים במדבר, כלואים בסיפור סיזיפי שאינו נגמר, של חירות, תקווה, פריחה... וחורבן.

חורבן שאנחנו מביאים על עצמנו!

אנחנו לא מצליחים להוציא מים מהסלע. לא מצליחים לדבר בינינו דיבור שירכך ויפתח את לב האבן, לא שלנו ולא של זולתנו. בסופו של דבר אנחנו תמיד שבים אל המטה.

זו לא ביקורת. מעולם לא למדנו את האומנות האדירה הזאת, של הדיבור.

אז איך בכל זאת נצא מהמעגל הסגור? איך נשמע סוף סוף, אם לא את "כל האמת", אז לפחות כמה פירושים של אמת? איך נרכך את לב האבן? איך נדבר, כך שיצאו מים חיים ויפתחו שערי הארץ המובטחת?

או במילים אחרות, איך נמנע את החורבן הבא?

אני רוצה להציע שלושה דברים:

הראשון, שנחפש את כבדי הפה וכבדי הלשון שבינינו כדי לתת להם הזדמנות שניה;

השני, שנהיה קצת פחות כבדי שמיעה. שננסה, הפעם, להקשיב לדברים שלהם, גם כשלא קל לנו לשמוע;

והשלישי, שנשתדל גם אנחנו להיות קצת יותר כבדי פה וכבדי לשון.

איך נוזה כבדי פה וכבדי לשון?

קודם כל, נזכור שהם מעטים ושהם לא זהים (לא כולם נראים כמו הדימוי שיש לנו על משה רבנו או על ירמיהו...).

הם נשמעים כמגמגמים. הם לא רהוטים ולא לגמרי ברורים.

הם קמצנים במילים. הם לא אומרים שום דבר מיותר.
 הם לא שולפים תשובות. אין להם דף מסרים מוכן מראש. התאזרו בסבלנות, כי הם פונים פנימה, ומקשיבים לקול הגבוה.
 כשעיניהם פקוחות, נראה כאילו הן תרות אחר איזה שה אובד.
 הם באים "יחפים", נעדרי אג'נדה צרה. אולי נעדרי אג'נדה בכלל.
 יש בהם ענווה יוצאת דופן. הם מבינים, שהם לא העניין.
 אין להם סבלנות לטיפשים או לשקרנים. המטה שלהם מתחיל לרעוד, כשהם שומעים דברי הבל.

איך נקשיב להם?

קודם כל... פשוט נקשיב!
 טוב... נכון. זה בעצם לא כזה פשוט. מעולם לא לימדו אותנו את האמנות החשובה הזאת.
 נשים לב למה שקורה בגוף תוך כדי הקשבה. נשים לב, למשל, אם בוער בנו להגיב. רק נשים לב, אבל לא נגיב.
 נשים לב אם בא לנו להגיב, "כן, אבל...". רק נשים לב, אבל לא נגיב "כן, אבל".
 נחפש הדהוד "בלב", או "בקישקע". האם מתעורר בנו איזה שהוא ריגוש? האם הרוח שלנו מתרוממת מעט? האם אנחנו שומעים פתאום משהו חדש? כל אלה הם סימנים של הקשבה.
 נשים לב אם הנשימה שלנו התרחבה מעט. גם זה סימן להקשבה!
והאם נוכל גם אנחנו להיות קצת יותר כבדי פה וכבדי לשון?

חיזרו לסימני הזיהוי שלעיל:

וותרו על רהיטות יתר.

גמגמו קצת.

דברו פחות.

וותרו על מה שמיותר.

תשתקו אם אין לכם משהו חשוב לומר.

אל תענו מיד.

אל תשלפו תשובות.

והכי קשה, פנו פנימה, הקשיבו לקול גבוה.

שימו לב לאג'נדות הצרות שלכם והבינו שאתם, ממש, לא העניין. החיים עצמם, "הטובה העליונה", האהבה, החמלה כלפי כל ברייה - הם העניין!

ואם מתחשק לכם להגיד ברגע זה, "שהצד השני יגמגם!", "שהצד השני יקשיב", "שהצד השני (השלימו את החסר...)", הרי שוויתרתם שוב על תורת משה, על פירורי האמת של ירמיהו, על החזון של ישעיהו, ונפלתם חזרה למלכודת האנושית, היהודית, שלא השתנתה כבר אלפי שנים: חירות, תקווה, פריחה, חורבן, וחוזר חלילה.

לפחות יש את "החוזר חלילה". גם זו קצת נחמה. יבוא יום, ושוב תהיה לנו תקומה.

רק נדע, שיש חזון אחר, ובחזון הזה אפשר יותר ממעגל הדמים שאנחנו כלואים בו. אפשר הרבה הרבה יותר!

שבת שלום.

אלישע

שלומות לכל קוראי דברי הכפר,
שתי הודעות שאני מקווה שתהנו מהם

הודעה 1: הקמתי אתר לארועי חג המשק ה-75
האתר מכיל אוסף סרטונים המכסים את רוב הערב
הנהדר ההוא.

האתר נמצא בקישור:

<https://zig8kh.wixsite.com/kh-75>

ומתאים גם לניידים, אם כי הסרטונים עולים שם
קצת לאט.

הודעה 2:

לפני מספר שבועות הקמתי עיתון חדש הנקרא BBM
(בהנחה שיודעים מה פרוש השם - (-:))

מי שמעוניין בעיתון רק צריכים לשלוח לי כתובת
דואר אלקטרוני ואוסף אתכם לרשימת התפוצה.

BBM1

להתראות: דוד אלמן

מיקי נוי	21.7
ליה נאי	28.7
סוזן שוורץ	29.7
אורה המר	
ליאת יצחקי	
דנה בסו	
מאיה טנא	
ניב בולדווין	
יעל עזריה	
דויד זפרני	
אתי אדלשטיין	30.7
מאיה הדר	
אודי וגנר	31.7
שי יצחקי	
מרב עמר בולדווין	
שמרית מון	
צח שמואלי	
דן גדיה	1.8
דרור ארצי	2.8
דליה וגנר	3.8
מיכל דדוש	
לוטן מזרחי	
יהונתן יודאיקין	
גבע שפריר	

תשעה באב

יום אבל לעם היהודי על חורבן בית המקדש, הגלות והאסונות שפקדו את עם ישראל בגלות.

תשעה באב הוא יום תענית מדרבנן ושיא תקופת האבלות של ימי בין המצרים. תענית זאת היא החמורה מבין ארבע התעניות על חורבן בית המקדש, ומתאבלים בה על אסונות שונים שאירעו לעם היהודי לאורך הדורות, בדגש על אסונות שהתחוללו סמוך ליום ט' באב. האירועים שהתחוללו, לפי המסורת, ביום זה, גרמו לגלות עם ישראל בתקופות שונות ולבסוף הובילו לגלות בת כאלפיים שנה.

דברי העורכת החדשה

שלום לכולם,

אז לאחר התנפלות בלתי ניתנת לשליטה, ותורים ארוכים של ממתנים לראיונות לתפקיד עריכת "דברי הכפר", נבחרתי פה אחד.

אז קודם כל – רוצה להגיד תודה **ענקית** לשושנה שרקי על שנים רבות של עריכה יוצאת דופן עם השקעה, מחויבות, הומור וייחודיות שיש רק לך. זה לא פשוט להיות מחויבת כל שבוע, במשך כל השנה, למשך 25 שנים. אני מאוד נהייתי לקרוא את מה שאת כתבת, מה שאת הוספת בטוב טעם ותמיד במקום ובזמן הנכון. יש לי נעליים מאוד גדולות להיכנס אליהן. מקווה שאצליח טוב לפחות כמוך.

שנית – אשמח לקבל הערות ובעיקר הארות לגבי מה אתם רוצים ומה לא רוצים לראות בעלון. אני פתוחה לרעיונות חדשים או כאלה שהיו והופסקו. אשמח לפתוח טורים חדשים שיופיעו פעם בשבוע/שבועיים/חודש לפי החלטת כותב הטור. וכאן גם המקום להודות לתמר וולפין ודודו פלמה על ההתמדה בכתובת הטורים שלהם.

מאחר ואני כמעט לא נמצאת בקיבוץ (עבודה-בית-עבודה), אני ניזונה בעיקר מהודעות ב"מקומי" על לידות, חתונות, פטירות, פעילויות תרבות ועוד. מי שמעוניין שהודעה זו או אחרת תפורסם בדברי הכפר, יש לשלוח אלי לכתובת המייל: dorittb1963@gmail.com. לא לקחת כברור מאליו שאני יודעת, רואה או זוכרת. את כל ההודעות והכתבות לעלון, יש לשלוח עד יום רביעי בערב, אלא אם אני מודיעה אחרת.

מקווה שאעשה את העבודה על הצד הטוב ביותר ולשביעות רצון של כל קוראי העלון.

דורית